

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 19 | 1. OKTOBER 1925 | 74. AARGANG

SJÆLENS UDØDELIGHED.

(Tale af Ældste *Heber C. Iverson* i Salt Lake City den 14. Juni 1925.)

For mange Aarhundreder siden fremsatte Profeten Job, en Mand med uforlignelig Tro paa Gud, det Spørgsmaal: Naar et Menneske dør, mon han da skal leve op igen?

Intet Spørgsmaal har vel været stillet tiere end dette; intet Spørgsmaal har tilskyndet Menneskene mere til at granske i Universet efter Svar; intet Spørgsmaal er Menneskehjertet nærmere end dette om Sjælens Udødelighed. Det har været Emnet og Haabet hos Profeter og Digtere, Vismænd og Filosofer siden Tidernes Morgen. Ja, i alle Livsstillinger og Forhold, enten høj eller lav, rig eller fattig, bunden eller fri, har Mennesket været opfyldt af dette Haab. Dets Opfyldelse begæres og ønskes mere inderligt end noget andet, som det menneskelige Sind kan forestille sig. Det er endvidere ikke blot Menneskesjælens højeste Længsel, men findes udtrykt hos alle Stammer og Folk. Thi, som det med Rette har været sagt: »Udødelighed er et organisk Instinkt; ligesom Trækfuglene begiver sig paa Rejse mod Syden om Efteraaret, ledet

af en aldrig fejlende Lods — Instinktet — saaledes higer Menneskets Sjæl opad, ledet af en ligesaa ufejlbar Lods«.

Sir Isaac Newton siger, at Instinkt hos Dyr, Fugle og Insekter kan være Folgen af intet mindre end en alvis, altid nærværende Krafts Visdom og Snille. Pope fremsætter sin Mening om denne forunderlige Krafts Oprindelse i folgende Ord: »Sæt Fornuften over Instinktet, om du kan; men denne sidste styrer Gud, den anden Mennesket«.

Til dem, der sætter Menneskeforstanden i Hojsædet og vil gore den til den storste Kraft i Universet vil jeg citere nogle Ord af en fremragende Videnskabsmand, der fremsætter folgende Sporgsmaal og Svar: »Er det fornuftigt at tro paa Udodelighed?« »At prove alle vore Meninger og Ideer er rigtigt. Vi bor underkaste enhver politisk Mening, enhver okonomisk Teori, enhver religios Tro Fornuftens Prove, og lære noget om dens Paalidelighed og Egenskaber som et Proveinstrument. Fornuften er et ypperligt Redskab og Vejleder indenfor dens eget Omraade. Dette er imidlertid meget begrænset. For det forste har Hjernen aldrig nogen forstehaands Kundskab om Ting. Dens Viden omfatter udelukkende de Rapporter, der bringes til den af en eller anden af de fem eller seks Sanser, som vi besidder. Men disse Sanser er ufuldkomne, hver især i deres eget Virkefelt. De er ikke i Stand til at underrette Hjernen om alt det, der gaar for sig i Verden omkring dem. Og naar Hjernen modtager disse mangelfulde Rapporter om Yderverdenen, maa den gaa ud fra Uendeligheden af Tid og Rum og Loven om Aarsag og Virkning, for at faa Mening i dem. Uden disse Forudsætninger vilde Rapporterne fra den ydre Verden bragt til Hjernen gennem Sanserne, være uforstaaelige. Vi kender saaledes ikke Tingene i sig selv og de Oplysninger, vi faar paa anden Haand, er meget ufuldkomne.«

Fornuften er altsaa et meget mangelfuldt Redskab. Den er en god Vejleder indenfor sit eget Omraade, men at stole paa den alene, naar Kundskaben ophorer, er noget ganske andet.

Hvor Kundskaben ophorer, maa Troen begynde. Alle de store Sporgsmaal vedrorende Livet: Hvorfra kom vi, hvorfor er vi her og hvor skal vi hen, ligger udenfor Kundskabens Omraade. De rækker ud i Uendeligheden og vor Fornuft er kun endelig.

Men vi kan have den Tro. Enhver af os gor daglig Brug af Troen. Videnskabsmanden udover Tro ved enhver Undersogelse, han foretager. Er det fornuftigt at tro paa Sjælens Udodelighed? Ja, for det forste fordi vort Instinkt, der er en langt ældre Erhvervelse end vor Fornuft, uforbeholdent bekræfter Udodelighedstanken. Og for det andet er det langt mere fornuftigt at antage, at Menneskelivet vil have vedvarende Betydning, end at det skulde oploses til intet ligesom Græsset, eller en Orm i Stovet, eller Skyggen af vore kæreste Ønsker.

Newell D. Hillis siger: »Videnskaben giver en ny Forklaring af Instinkter i Mennesker og. Dyr. Instinkter er Naturens Profetier forudsigende fremtidige Begivenheder. De kan ransage hele Naturen uden at finde et eneste Tilfælde, hvor Naturens Instinkt havde narret dets Besidder.«

Tilskyndet af denne aldrig svigtende Kraft, samler Bien sin Honning i Kuben, spinder Edderkoppen sit Net, bygger Fuglen sin Rede og Trækfuglen begiver sig paa den lange Rejse om Foraaret mod Nord og om Efteraaret mod Syd.

Det maa være den samme Kraft, der forsyner Fuglens Vinge med Luft, der bærer den oppe, Fiskens Finner med Vand, der muliggor dens Bevægelser, fylder Øjet med Sollys og Skonhed, Øret med Harmoni og Toner, moder Hungeren med Brod og Torsten med rislende Kilder, og har ogsaa fyldt den menneskelige Sjæl med en Hunger efter evigt Liv og en Torst efter evig Kærlighed.

Robert I. Thompson erklærer: »Menneskets hojeste Attraa og Onsker er et harmonisk, udodeligt Liv. Naturen sorger for den fuldstændige Opfyldelse af alle Menneskets instinktmæssige Begæringer en Gang paa rette Tid og Sted. Hvorfor saa

ikke dette, det hojeste, det evige, det altbeherskende Begær, Ønsket om Udodelighed? Hvem vil sætte en Grænse her?«

Hos en anden Forfatter læser vi: »De kan ransage hele Naturen og De vil ikke finde et eneste Tilfælde, i hvilket Gud har givet et levende Væsen et Instinkt uden at sorge for dets Tilfredsstillelse.«

Det var den lærde Apostel Paulus, som sagde: »Have vi alene i dette Liv sat vort Haab til Kristus, da er vi de ynkværdigste af alle Mennesker.« Kan nogen forestille sig en Tanke eller Tilstand, hvis Virkeliggorelse vilde være mere forfærdelig end Udslettelse, den Tanke, at naar vi tager Afsked med vore hensovede Kære, da er det en evig Afsked?

Den vise Salomon siger om Doden: »Og Stovet kommer til Jorden igen, som det var før, og Aanden kommer til Gud igen, som gav den.« Det folgende er fra en af vore dygtigste Skribenter: »Erfaringen viser, at Adskillelsen af Aanden fra Legemet efterlader dette som en livlos Masse, der ikke længere er i Stand til at modstaa de fysiske og kemiske Oplosningsprocesser. Forladt af dets udodelige Beboer er Legemet absolut dodt og vil blive oplost i dets oprindelige Bestanddele, der igen vil indgaa i Stoffernes evige Kredsløb. Dog er Opstandelsen fra de dode en Forvisning. De, der stoler paa det aabenbarede Ord vil faa deres Tro stadfæstet, og det guddommelige Dekret vil gaa i Opfyldelse.«

Er der noget Menneske, der tvivler om Rigtigheden eller Bogstaveligheden af Salomons Hentydning til vore dodelige Legemer som Jordens Stov? Han behover da blot at raadføre sig med Kemikeren, der har taget Legemer ind i sit Laboratorium og analyseret dem. Han vil erfare, at et Legeme, der vejer 125 Pund bestaar af omkring 100 Pund Vand, 15 Pund Kulstof og de resterende 10 Pund er forskellige Jordelementer eller Grundstoffer.

Betragtet fra den kemiske Analyses Standpunkt er det tydeligt, at det menneskelige Legeme helt og holdent bestaar af Jordens Stov. Vi har derfor Grund til at tro, at der er mere

end blot poetisk Fantasi i disse Digterens Ord: »Der er ingen Dod. Det Stov, vi træder paa, skal under Sommerregnen forvandles til gylden Sæd og saftig Frugt, og til regnbuefarvede Blomster.«

Forvandlingen af Stovet under vore Fodder til Stamme, Blad, Knob og Blomst, til gylden Sæd, Frugt og pragtfulde Blomster med herlig Duft og vidunderlige Farver er et Mysterium for den menneskelige Forstand. Ligeledes er Legemernes Vækst og Ernæring ved at optage og fordøje Sæd og Frugter et Mirakel, som Mennesker ikke kan fatte. Opstandelsen fra de dode er ikke noget større Mirakel end disse Fænomener.

Doden er ikke mere mystisk end Fødselen og ikke mere ualmindelig. Opstandelsen fra de dode er ikke mere mystisk end Fodsel eller Dod og ikke mere ualmindelig, thi vi har Skriftens Forsikring om, at »ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle alle levendegores i Kristus Jesus«.

Det er Læren om Opstandelsen, som besvarer Sjælens inderligste Higen og Hjertets Længsel, der har gjort Kristendommen til en saa mægtig Kraft i Verden.

At det er vore dodelige eller fysiske Legemer, der opstaar fra Graven, har vi Grund til at tro efter Matt. 27 : 52—53: »Og Gravene aabnedes; og mange af de hensovedes hellige Legemer bleve oprejste, og de gik ud af Graveen efter hans Opstandelse og kom ind i den helligeStad og viste sig for mange.« 1. Kor. 15 : 42—44: »Saaledes er det ogsaa med de dodes Opstandelse; det saaes i Forkrænkelighed, det oprejses i Uforkrænkelighed; det saaes i Vanære, det oprejses i Herlighed; det saaes i Skrobelighed, det oprejses i Kraft; der saaes et sjæleligt Legeme, der oprejses et aandeligt Legeme.« Endvidere siger Paulus i Fil. 3 : 21: »Jesus Kristus, der skal forvandle vort Fornedrelses-Legeme til at blive ligedannet med hans Herligheds-Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han ogsaa kan underlægge sig alle Ting.«

I Lukas 24. Kapitel finder vi folgende Beretning: »Men me-

dens de (Disciplene) talte dette, stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem: Fred være med der. Da forskrækkedes de og betoges af Frygt og mente, at de saa en Aand. Og han sagde til dem: Hvorfor ere I forfærdede? og hvorfor opstiger der Tvivl i eders Hjerter? Ser mine Hænder og mine Fodder, at det er mig selv; foler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kod og Ben, som I se, at jeg har. Og da han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder og Fodder. Men da de af Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede sig, sagde han til dem: Have I noget at spise? Og de gav ham et Stykke af en stegt Fisk. Og han tog det og spiste det for deres Øjne.«

Thomas Jefferson siger i et Brev til sin Ven John Adams: »Naar vi taler om en immateriel Tilværelse, taler vi om intet. Naar vi siger, at Gud, Engle og Menneskers Sjæle er immaterielle, da siger vi, at Gud, Engle og Menneskesjæle ikke er til. Jeg kan ikke faa andet ud af det.«

I hvad Tidsperiode af den kristne Kirke, at denne Vranglære om Immaterialisme eller Ateisme sneg sig ind, véd jeg ikke, men en Vranglærdom er det. Kristus lærte intet saadant. Ganske vist sagde han, at Gud er en Aand, men han havde endnu ikke forklaret, hvad Aand er, ejheller har han sagt, at den er immateriel. Og i de forste tre Aarhundreder lærte Kirkefædrene, at Aanden var materiel, men af langt finere Stof end Legemet. I Overensstemmelse med det foregaaende tilfojer jeg Profeten Joseph Smiths Ord: »Der findes intet immaterielt Stof. Aand er Element, men er finere og renere, og kan blot skelnes med renere Øjne. Vi kan ikke se det, men naar vore Legemer er lutrede, vil vi finde, at det alt henhorer til Stoffet.«

Den store Filosof, John Fiske, siger: »Hvad vi kalder Sjæl, Aand, den indre Bevidsthed er noget mærkeligt og underfuldt. I vore almindelige Bestræbelser paa at begribe den, usynlig og ufolelig, som den er, fristes vi til at adskille den helt fra Stof, saaledes at den bliver uvirkelig, flygtig, spogelseagtig; og

dog, blandt alle Realiteter, er Sjælen den mest substantielle, haandgribelige og uomstodelige.«

De Sidste-Dages Hellige eller »Mormonerne«, er ikke udelukkende afhængige af det Nye Testamentes Indhold som Grundlag for deres Tro paa Sjælens Udødelighed og en virkelig Opstandelse fra de døde. Mormons Bog er en Beretning om de amerikanske Indianeres Forfædre, der for Aarhundreder siden beboede det vestlige Fastland for det blev opdaget af Columbus; og den hellige Optegnelse bærer Vidnesbyrd om den herlige Sandhed, at den opstandne Frelser i sit herliggjorte Legeme af Kød og Ben viste sig for de trofaste af hans Menighed i dette Land, og tilkendegav sig for dem paa lignende Maade, som for sine Disciple i Jerusalem.

En anden hellig Optegnelse, der i Forbindelse med Bibelen og Mormons Bog udgør Grundlaget for de Sidste-Dages Helliges Tro og Lære, er Pagtens Bog, en Samling Aabenbaringer givne af Herren gennem Profeten Joseph Smith. I disse Aabenbaringer findes nogle ypperlige Vidnesbyrd om Jesu Kristi Tilværelse og Guddommelighed.

I en af de mest ophojede og storslaaede Aabenbaringer given til Verden angaaende de tre Herligheder, nemlig den celestiale, terrestriale og telestiale, giver Joseph Smith og hans Ledsager, Sidney Rigdon, der var sammen med ham ved denne Lejlighed, folgede Vidnesbyrd om Jesus Kristus: »Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der er givne om ham, er dette, som vi giver, det sidste af dem alle, nemlig, at han lever; thi vi saa ham hos Guds hojre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham er Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere er Sønner og Døtre af Gud.«

Og igen i det 110. Kapitel af Pagtens Bog finder vi Beretningen om en herlig Tilkendegivelse før Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Tempel: »Sløret blev borttaget fra vort Sind, og vor Forstands Øjne blev opladt. Vi saa Herren staa paa Talerstolens Brystværn foran os og under hans Fød-

der et fint lagt Gulv af ægte Guld i Farve lig Rav. Og hans Øjne var som en Ildslue, hans Haar var hvidt som nyfalden Sne, hans Ansigt overgik Solen i Klarhed, og hans Røst var som store Vandes Brusen, ja, Jehovas Røst, og han sagde: Jeg er den første og den sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslaget, og jeg er eders Talsmand hos Faderen.«

Men hvor meget bedre end alle andres Ord er ikke det Vidnesbyrd, som Guds Aand bærer i vort Hjerte om, at Gud lever og at Jesus er Kristus, Verdens Frelser. Jeg ønsker at bære et saadant personligt Vidnesbyrd. Lig Job erklærer jeg, at han skal staa over Støvet som den sidste. Og naar min Hud, saaledes sønderslidt, er borte, og jeg er blottet for mit Kød, skal jeg dog i Kødet skue Gud, hvem jeg skal se som den, der er for mig, og hvem mine Øjne skulle se, og ikke en fremmed, uagtet mine Nyrer forsmægte i mit Indre. Dette hellige Vidnesbyrd bærer jeg i al Oprigtighed i Jesu Kristi Navn. Amen.

JORDENS SKABELSE.

Mange Mennesker i Amerika læser for Tiden 1. Mosebog som Følge af den enestaaende Retssag, der har været behandlet for Domstolene i Dayton, i Staten Tennessee, under hvilken en ung Skolelærer blev idømt en Bøde for at have overtraadt en af Statens Love, der forbyder Undervisningen af Evolution i Statens offentlige Skoler.

En Række af Landets mest fremragende Lovkyndige var forsamlet der for at forsvare Scopes, Skolelæreren, der indrømmede, at han underviste i Evolutionsteorien og foretrak denne fremfor Bibelens Beretning om Verdens og Menneskets Skabelse.

De bibeltroende Medlemmer af Statens Kirkesamfund stillede sig paa Lovens Side, der søger at hævde Bibelen som den uomstødelige Autoritet vedrørede dette Emne, og at holde fast

ved, at bag al Skabelse er der en Gud, Skaberen af Himmelen og Jorden og alt, hvad der i dem er.

Som en passende Indledning til Studiet af Oprindelsen til denne Jord og dens Himle, hvilken blev organiseret og rullet ind i sin Bane for at blive en Bolig for Mennesket, kan anføres de første Sætninger i Bibelen, der ligesom tilvejebringer den rette Atmosfære:

»I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden. Og Jorden var ode og tom, og der var Mørke oven over Afgrunden, og Guds Aand svævede oven over Vandene. Og Gud sagde: Der vorde Lys; og der blev Lys. Og Gud saa, at Lyset var godt, og Gud gjorde Skilsmisse imellem Lyset og Morket. Og Gud kaldte Lyset Dag, og Morket kaldte han Nat; og der blev Aften, og der blev Morgen, forste Dag.

Og Gud sagde: Der vorde en udstrakt Befæstning midt i Vandene, og den skal skille imellem Vand og Vand. Og Gud gjorde den udstrakte Befæstning, og gjorde Skilsmisse imellem Vandet, som var nedentil i den udstrakte Befæstning, og imellem Vandet, som var oventil i den udstrakte Befæstning; og det skete saa. Og Gud kaldte den udstrakte Befæstning Himmel; og det blev Aften, og det blev Morgen, anden Dag.«

Yderligere faar vi en rigtig Forstaaelse af Ting og Tilstande i deres Forhold til Gud og hans Skabelser, dersom vi læser Moses Bog, given ved Aabenbaring til Joseph Smith i 1830:

»Og den Herre Gud talede til Moses, sigende: Himlene er mange, og de kunne ikke tælles for Mennesker, men de er talte for mig, thi de er mine. Og ligesom en Jord skal forgaa tilligemed dens Himle, saa skal en anden fremkomme. Og jeg har skabt utallige Verdener; thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udodelighed og evigt Liv for Mennesket. Og den første Mand af alle Mennesker har jeg kaldet Adam, hvilket er mange. Og han saa mange Lande, og hvert Land blev kaldet Jord, og der var Beboere paa deres Overflade. Og nu, Moses, min Son, vil jeg tale med dig angaaende denne Jord, hvorpaa du staar; og du skal skrive det, som jeg taler.

Og paa den Dag, da Menneskenes Born ville agte mine Ord for intet og borttage mange af dem fra Bogen, som du skal skrive, se, da vil jeg oprejse en anden lig dig, og mine Ord skulle da atter haves iblandt Menneskenes Born, ja iblandt saa mange, som ville tro. Men jeg giver dig kun en Beretning om denne Jord og sammes Indbyggere; thi se, mange Verdener er forgaaet formedelst min Magts Ord, og der er ogsaa mange, som nu staa, og de er utallige for Mennesket, men for mig er alle Ting talte, thi de er mine, og jeg kender dem. Og se, Guds Herlighed omstraalede Moses, saa at Moses stod for Guds Aasyn, og talte med Gud Ansigt til Ansigt.«

Tankefuld Overvejelse af Beretningen om Moses vidunderlige Syn og grundig Gennemlæsning af den mere eller mindre fuldstændige Oversigt over denne i Bibelen, burde hæve ethvert almindeligt Menneske op over saakaldte Videnskabsmænds Spidsfindigheder, hvis Hovedformaal synes at være, at tage af de Ting, der horer Gud til for dermed at bevise, at der ikke er nogen Gud. Aabenbaringen om Uendeligheden af hans Skabelser og den evigtvarende Proces, ifølge hvilken der altid er Verdener i deres Skabelse eller Tilintetgorelse, hvilket alle Mennesker er eller kan være Vidne til, dersom de kaster Blikket ud i Rummet og lægger Mærke til, hvad der foregaar paa Stjernehimmelen; eller Iagttagelsen af, hvad der foregaar i den levende Natur under Livets og Dodens Foreteelser her paa Jorden tilkendegiver, at alene gennem Tro, intet tvivlende, kan Menneskets højere Intelligens finde Gud, som det er det evige Liv at kende. (Deseret News.)

MISSIONSNYHEDER.

Aflosning: Ældste Christen Larsen, der i omtrent halvandet Aar har præsideret over Aalborg Konference, blev hæderligt aflost fra denne Stilling den 13. September, og efter et kort Besog hos Slægtninge forlod han Kobenhavn den 25. September for at rejse til sit Hjem.

Ældste Peter Petersen, der det meste af sin Missionstid har præsideret over Randers Gren i Aarhus. Konference, er hæderligt afløst og rejste ligeledes hjem den 25. September med »Hellig Olav«.

Ældste N. P. Andersen, der ankom den 10. Juli, rejste hjem med samme Skib.

Beskikkelse: Ældste Amos B. C. Jensen blev den 13. September beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

BØN.

Bøn er en Attraa, en indre Længsel, et brændende Ønske, der opstaar i Sjælen efter at nyde eller komme i Besiddelse af et eller andet gode. For at kunne bede virkningsfuldt, maa man være i Harmoni med Herren, og enhver Bøn maa ikke alene opsendes i Tro, men maa være ledsaget af Bestræbelser. Der er meget sandt i denne Sætning: Bed om, hvad du ønsker, og arbejd for, hvad du beder om.

Betingelserne for at kunne opsende en af Herren antagelig Bøn, er Ydmyghed, Tilgivelse, Enighed, Tro og Undgaaelse af al ydre Tant og forfængelig Tale. Gud giver os, hvad vi trænger til, naar vi beder derom paa denne Maade, men vi maa arbejde for det; han giver os det ikke altid ganske vilkaarligt, men gennem vise og gavnlige Love. Vore Bønner maa være rene i Hensigt og uegennyttige og til Faderens Herliggørelse. Naar Bønnen fremsiges i denne Aand, bringer den Mennesket nærmere Gud og hjælper ham til at overvinde sit daarlige Jeg ved at fremkalde en Kærlighed for andre i hans Hjerte. Den giver ham en dybere Forstaaelse af Guds Veje ved at bringe ham i Harmoni med hans Aand. Denne Harmoni bevarer ham fra Fristelser og beskytter ham mod at blive besmittet af Verdens Synder. Den giver ham større

Kraft, Visdom og Styrke, fordi den gør ham bekendt med evige Love og derved delagtiggør ham i den guddommelige Vejledning, der leder ham til Frelse.

Det er os befalet at bede altid, vedblivende og uden Ophør. I Forbindelse hermed lærer vi, at det ikke er nok, at vi beder under Sygdom, Modgang og Sorg, men at vi ligeledes skulle erindre Herren i vor Velstand, naar vi har alle Livets Behageligheder, Goder og Velsignelser til vor Raadighed. Vore Ord bør være faa, vore Hjerter fulde af Tilgivelse og Kærlighed og vor Bøn opsendt i Oprigtighed.

Familiebønnen bør holdes Morgen og Aften og hele Familien deltage i denne. Alle Familiens Medlemmer bør efter Tur fremsige Bønnen i denne Familieandagt, saaledes at de alle faar Lejlighed til at bede lydeligt, og at ikke en enkelt udelukkende gør Brug af dette Privilegium. Vore Bønner bør være naturlige, uden tillærte Ord eller Ramser. Vi bør bede inderligt om, hvad vi mest ønsker i Øjeblikket og gøre vore Bønner til levende Begæringer og ikke en Samling vanemæssigt fremsatte Ord, der betyder lidet eller intet. I Løndom eller offentligt bør vi bede om det, der svarer til Øjeblikkets Behov, og som ligger os mest paa Sinde. Bed om det, der er Brug for af den bedende, af Familien eller Forsamlingen.

Bøn fremmer aandelig Vækst, fordi den hensætter Menneskets Aand i Guds Aands Nærhed. Den bringer den bedende i Forbindelse med Gud og giver ham saaledes guddommelig Vejledning. Den tilvejebringer aandelig Udvikling og løfter Menneskeaanden op i en højere Livsvirksomhed, der sætter den i Stand til at besejre det fysiske og blive Herre over Kødets Skrøbeligheder. Den anbringer Mennesket i renere Luftlag, hvor Guds Aand tager ham ved Haanden for at lede ham og fylder hans Sjæl med en himmelsk Fred. I saadanne Omgivelser vil rene Tanker spire frem og trives og omsættes i gode og ædle Handlinger. Den bevarer os i Troen, thi ingen kan vige bort fra Sandheden, saalænge han beder i den rette Aand. Bøn fremsat paa rette Maade er en af de mest værdi-

fulde Vaner, som et ungt Menneske kan forme. Det er en Beskyttelse for Ungdommen, en Hjælp og en Støtte gennem Livet og i Alderdommen en Trøst, der bortjager Frygten for Graven og sejrer over Døden. (Improvement Era.)

AANDELIG HIGEN.

(*A. J. Parker* i »Liahona«.)

Jeg tror, det var Mark Twain, som sagde, at et Menneske lever den største Del af sit Liv i sit Hovede; at hans Handlinger og hans Ord kun er den ydre Skal af hans Personlighed, men at hans Tanker er hans egentlige Jeg. Det samme kan med ligesaa stor Berettigelse siges om det aandelige Liv, thi at være »aandeligsindet er Liv« (Rom. 8: 6), nemlig det indre Liv.

At være »aandeligsindet« under Smerter gør Smerten mindre. Det letter Byrden under Modgang og aabenbarer for os de evige Værdiers Haandgribelighed. At være aandeligsindet er at være evigtsindet, thi det øser af den uudtømmelige Livets Kilde og skaffer Ejermanden Fred og Tilfredshed i Sjælen.

Den modsatte Tilstand er at være »kødeligsindet«, hvilket er Død. Aandelig Vækst og Udvikling, hvilket er det største evangeliske Emne nogensinde drøftet, burde være Hensigten og Hovedformaalet hos enhver, der elsker Kristus og hans Evangelium.

Kristus kom, for at vi kan have Liv og have det i en rigere Fylde. En Fylde af Liv er ikke ensbetydende med stor Velstand — snarere det modsatte; thi vi er Vidne til, at store Rigdomme i overordentlig mange Tilfælde er en Hindring til virkelig Fremadskriden for dem, der besidder disse.

»At kende Gud og Jesus Kristus, som han har sendt« — det er Liv. Følgelig er sand Kundskab nødvendig for at kunne erhverve sig dette aandelige Sind. »Vore Aanders Fader«, der er »Livets Giver« — og ogsaa Forstandens — elsker dem, der

søger at kende ham. Denne Kundskab er i Sandhed nødvendig for aandelig Vækst.

At kende Gud og at komme i Besiddelse af guddommelig Kraft, det er Nøglen til evig Udvikling, hvorved Mennesket gaar frem, indtil han opnaar i Evner og Egenskaber at blive Menneskesønnen lig. (Fil. 2: 5.) Det er ganske naturligt, at et Guds Barn kan opnaa at blive lig sit Ophav.

At *vide* er at *vokse*. Kundskab fremkalder en Higen efter at gaa fremad og opad. Det aandeligsindede Menneske er i Sandhed stor, uagtet han maaske synes lille blandt Menneskene. Aandelig Kundskab, øst af den rette Kilde, besidder evige Værdier for Mennesket. Fysisk Kundskab, baseret paa uomstødelige Kendsgerninger, han ogsaa stor Værdi og forøger det aandelige Menneskes Kapacitet. En Forening af disse to er virkelig Storhed.

Et Menneske kan kun være aandeligsindet ved altid at holde Forstandens Døre lukkede mod urene Tanker og altid aabne for det, der vil opbygge og ophøje Aanden. Aandelig Føde er en daglig Nødvendighed for den, der ønsker at vokse i »den Herre Jesu Kristi Naade og Kundskab«.

»Prøver alt, beholder det gode«, siger Paulus. Ved at gøre dette, vil vore Besiddelser, naar den store Dag kommer, vise sig at være gode og evigtvarende.

Det aandelige Sind tiltrækkes af og forener sig med sit eget, idet lige søger lige. »Søger og I skulle finde« Tilfredshed i eders Indre og tilsidst evigt Liv og Fred blandt Guds Sønner og Døtre.

VORE BESVÆRLIGHEDER.

(Af *Bruno Lessing* i »St. Francisco Examiner«.)

Her er en Scene, som Nedskriveren af disse Linier en Gang var Vidne til:

En lille Pige sad paa Stentrappen foran et større Hus og græd, som om hendes Hjerte skulde briste. Ved hendes Fød-

der laa hendes ituslaaede Dukke, hvis Hoved og Ben var knust ved at blive tabt ned ad Stentrinene. Barnet holdt et Stykke af Dukkens ene Arm i sin Haand og betragtede det trosteslost med sine taarefyldte Øjne.

Hendes Moder sad ved Siden af hende. Moderens Arm omsluttede omt den lille Pige og hendes Læber hviskede trøstende Ord i Barnets Øren. Der er andre Dukker i Verden, var maaske hvad hun sagde, og Skaden var ikke uoprettelig. Men den Lille vedblev at græde og vilde ikke lade sig trøste.

Det var utvivlsomt Moderens oprigtige Hensigt at troste Barnet, og hendes Medfolelse var sikkert ægte. Som hun saaledes holdt sin Arm om Pigens Liv, trykkede hun kærligt sin Kind mod hendes Haar. Men — og dette er Tildragelsens egentlige Kærnepunkt — der var et Smil paa hendes Læber.

Mon ikke det er muligt, at Gud smiler over de fleste af vore Besværligheder? Ligemeget hvad vor Forestilling end kan være om Universets Herskers Personlighed og Væsen, er det ikke muligt, at de Tildragelser i vort Liv, som vi betragter som Ulykker og uoprettelige Kalamiteter, maaske endog fremkalder et Smil paa hans Læber?

Moderens Kærlighed og Medfolelse for sit Barn kan man paa Forhaand anse for givet. Men med al sin Kærlighed og Medfolelse har Moderen, gennem aarelang Erfaring i Livets Skole, lært at forstaa, at hvad der synes at være den tungeste Sorg for hendes Barn i Dag, vil være glemt i Morgen.

Er vi ikke alle som Born i vort Forhold til Uendeligheden og Evigheden?

Vi har alle vore Besværligheder. Men vi gor for meget ud af dem. Vi tager dem altfor alvorlige. Vi betragter dem paa for nært Hold, saa de bliver uforholdsmæssig store. Naar vor Dukke brækker, synes Bunden at være falden ud af Livet. Kun naar den samme Ting sker med en anden, ser vi, hvor intetsigende det i Grunden er. Da sympatiserer vi — og smiler. Vi véd, at Sorgen vil bortvejres. Det har den altid gjort og vil altid gore.

Den største Kilde til Besværligheder i denne Verden, er Græmmelse og Selvplage. Menneskenaturen formaar altid at mønstre Mod nok til at møde enhver Tilskikkelse, der kommer. Hvad der gør de fleste Mennesker ulykkelige er Frygten for Begivenheden, før den sker. Og de fleste Tilskikkelser, som du har frygtet for hele dit Liv, har aldrig fundet Sted.

Frygt er en Slags Veksel paa Ulykkernes Bank. Stift ikke noget Laan i den Bank.

Naar du mærker, at du er ved at synke ned i Fortvivlelsens Hav, prøv da paa at tænke, at nogle af dine Venner maaske smiler. Spørg saa dig selv om, hvorfor de smiler. Og maaske du selv ogsaa vil begynde at smile.

En af de bedste Ting, som Verdenskrigen efterlod os, var Sangen:

»Pak al din Møje i dit Tornyster
Og smil, smil, smil.«

STRØTANKER.

Glas er Glas, selv om det er brækket i Stumper. Men for at gøre Nytte som en Rude, maa det være helt og passe i Rammen. Sandhedens Evangelium passer nøjagtigt i det jordiske Livs Ramme; Stumper og Brudstykker af det er uden Værdi.

Aben er uden Tvivl en Dyreart, som Gud satte paa Jorden for at vise Mennesket, hvad han vilde være uden det guddommelige i sig. Tag det bort, hvori vilde han da være forud for Aben?

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)